ચોપાઇ- એવી લીળા અલૌકિક કીધી, પછી સંતને શીખજ દીધી।
સંત ચાલ્યા ગયા ગુજરાત, કરતા સુંદર લીળાની વાત ॥૧॥
ખાતાં પિતાં સુતાં સ્વપ્નામાં, કરે મનન લીળાનું મનમાં ।
જ્યારે સુતા થકી જન જાગે, ધન્ય ધન્ય નાથ કેવા લાગે ॥૨॥
જાગ્રત સ્વપ્ન સુષુપ્તિમાંય, પ્રભુ વિના ન સાંભરે કાંય ।
જેજે લીળા કીધી ભગવાને, સંત ચિંતવે તે નિત્ય ધ્યાને ॥૩॥
જ્યારે ધ્યાનમાં બેસે જે જન, જોઇ મૂરતિ થાય મગન ।
ક્યારે દેખે છે જરકશી વાઘે, શાલ દુશાલ કસુંબી પાઘે ॥૪॥
ક્યારે દેખે ફુલમાં ફુલતા, ક્યારે દેખે રંગડામાં રાતા ।
ક્યારે દેખે નાખતા ગુલાલ, કર પીચકારી કરે ખ્યાલ ॥૫॥
ક્યારે દેખે અશ્વે અસવાર, ક્યારે લેતા લટકેશું હાર ।
ક્યારે દેખે પંગત્યમાં ફરતા, લઇ મોદક મનવાર્યું કરતા ॥૬॥
ક્યારે દેખે ચંદનની ખોરે, ક્યારે દેખે ઝુલતા હિંડોરે ।
ક્યારે દેખે કપૂરની માળ, ક્યારે દેખે પૂજ્યા છે મરાળ ॥૭॥
એમ અનેક રીતે અલબેલો, આવે ધ્યાનમાં છેલ છબીલો ।
તેની માંહોમાંહિ કરે વાત, સુણી સંત રહે રળિયાત ॥૮॥

એમ કરતાં કાંયેક દિન ગિયા, તિયાં પ્રભુ પોતે પધારીયા ।
વરતાલે વાલ્યમજી આવ્યા, ગામોગામથી સંત બોલાવ્યા ॥૯॥
આવી લાગ્યા પ્રભુજીને પાય, નાથ નિર્ખિને તૃપ્ત ન થાય ।
કોઈ કરે કરી કર ચાંપે, કોઈ ચરણ ગ્રહી છાતી છાપે ॥૧૦॥
કોઈ કરે પાદોદક પાન, જુવે જનનું હેત ભગવાન ।
સુંદર શોભે બોરીનો ચોફાળ, ઓઢી બેઠા તે પાટે દયાળ ॥૧૧॥
હેતે જોયું છે સહુને હેરી, દૃષ્ટિ કરી છે અમૃત કેરી ।
પછી બોલિયા પ્રાણજીવન, યાં તો માતા નથી હરિજન ॥૧૨॥
સર્વે ચાલીએ પુરને બાર, કરે દર્શન સહુ નરનાર ।
પછી સુંદર એક આંબલો, સઘન છાયે તે શોભે છે ભલો ॥૧૩॥
તિયાં જને જોઈ પાટ ઢાળી, તિયાં બેઠા આવી વનમાળી ।
થયાં દર્શન સહુ સાથને, સર્વે જોઈ રહ્યા છે નાથને ॥૧૪॥
જેજે જન દર્શને આવે, કોઈ પુષ્પ પત્ર ફળ લાવે ।
આણિ મુકે મહારાજની આગે, પછી કર જોડી પાય લાગે ॥૧૫॥
કહે ભલે આવ્યા ભગવાન, દિધાં અમને દર્શન દાન ।
એમ કરે સ્તવન જન રહ્યા, તિયાં બેઉ જામ વહી ગયા ॥૧૬॥
પછી બોલિયા પ્રાણ આધાર, હજી રસોઈને સઈ વાર ।
ત્યારે જોઈને આવીયો જન, ચાલો મહારાજ થયાં ભોજન ॥૧૭॥
પછી પધાર્યા પ્રાણજીવન, સખા સાથે લઈ મુનિ જન ।
તિયાં કર્યો અન્નકોટ અતિ, જમ્યા જુગતે તે પ્રાણપતિ ॥૧૮॥
પછી સંતની પંગતિ કિધિ, પિરસ્યું પ્રભુએ બહુવિધિ ।
ફર્યા પંગત્યમાં પાંચવાર, જમ્યા જન થયો જેજેકાર ॥૧૯॥
પછી આવ્યા છે આંબલે ફરી, બેઠા પાટ ઉપર પોતે હરિ ।
તિયાં પ્રશ્ન ઉત્તર બહુ કિધા, સંતે મન માન્યાં સુખ લીધાં ॥૨૦॥
પછી સાંજે પુરી દીપમાળ, અતિસુંદર શોભે વિશાળ ।
કરી કમાન્યો કાંગરા રાજે, તિયાં સુંદર દિવા વિરાજે ॥૨૧॥
કર્યાં ઝાડ દોય દીપતણાં, થઈ શોભા જુવે જન ઘણાં ।

બેઠા મધ્યે પોતે મહારાજ, દાસને દેવા દર્શન કાજ ॥૨૨॥
જોઈ જન થયાં છે મગન, સહુ કહે પ્રભુ ધન્ય ધન્ય ।
આવ્યો આનંદ માય ન મન, પછી ગાવા લાગ્યા કીરતન ॥૨૩॥
ગાય ગરબી ને રમે છે રાસ, ફરતાં ફુદડી દેખીયા દાસ ।
જોઈ જન ઉઠ્યા અલબેલ, આવ્યા ખાંતિલો કરવા ખેલ ॥૨૪॥
રમે જન ભમે પોતે ભેળા, એમ કરે છે લાડીલો લીળા ।
નિત્ય કરે નવલો વિહાર, તેનો કહેતાં આવે કેમ પાર ॥૨૫॥
આવે સત્સંગી નરનાર, લાવે પૂજા ને પૂજે મોરાર ।
એક દિ જને જમાડ્યા હરિ, બહુ પ્રેમ ભરી પૂજા કરી ॥૨૬॥
સુંદર પહેરાવિયો સુરવાળ, ઝગે જરકશી જામાની ચાળ ।
શિર બાંધીછે સોનેરી પાગ, નથી શોભા તેની કહ્યા લાગ ॥૨૭॥
પછી ઘોડે થયા અસવાર, સંગે સખા હજારો હજાર ।
પછી ગયા બામરોલી ગામ, દેવા દર્શન સુંદર શ્યામ ॥૨૮॥
દેઈ દર્શન ને દુઃખ કાપ્યાં, અતિ અલૌકિક સુખ આપ્યાં ।
જન કહે ભલે હરિ આવ્યા, સોના રૂપાને ફુલે વધાવ્યા ॥૨૯॥
પછી મુનિ પૂજયા મનભાવ્યા, ભરી થાળ મોતીડે વધાવ્યા ।
તિયાં રાણ્ય સુંદર રૂપાળી, બેઠા હિંડોળે ત્યાં વનમાળી ॥૩૦॥
ગાય સંત ને થાય કિલોલ, એમ આપે છે સુખ અતોલ ।
પછી અશ્વે થયા અસવાર, દીઠી સુંદર ભૂમિ ત્યાં સાર ॥૩૧॥
તિયાં ઘોડું ખેલવ્યું ખાંતિલે, અતિ ઉતાવળું અલબેલે ।
ધ્રોડે અશ્વ ઉડે જાણું પાંખે, એમ દેખાય દાસની આંખે ॥૩૨॥
પછી હળવી હળવી ચાલે, આવ્યા વાલમજી વરતાલે ।
આવી બેઠા આંબલીની છાંયે, સર્વે સંત પણ આવ્યા ત્યાંયે ॥૩૩॥
બીજા આવીયા જન અપાર, લાવે પૂજા ને પુષ્પના હાર ।
બીજા સુંદર સુખડાં લાવ્યા, નાથ આગળે થાળ ધરાવ્યા ॥૩૪॥
જોયાં સુંદર સારાં સુખડાં, રૂડાં લાગ્યાં અતિ રમકડાં ।
જોઈ નિર્મળ જન વિવેકી, તેને આપ્યાં છે દૂરથી ફેંકી ॥૩૫॥

ના ના કરે આપે આડા હાથ, તોય આપતા ન રહે નાથ ।
દેખી દાસ કરે હાસ બહુ, જોઈ લીળા આનંદિયાં સહુ ॥૩૬॥
એમ કરે છે લીળા અપાર, સુખસાગર પ્રાણઆધાર ।
વળતે દિને ગયા વલાસણ, દેવા દર્શન અશરણશરણ ॥૩૭॥
સર્વે સંત હતા વળી સાથ, પોતે ઘોડલે ચડ્યાતા નાથ ।
ગાતાવાતા જને નિજ ઘેરે, પધરાવ્યા પ્રભુ રૂડી પેરે ॥૩૮॥
બાંધી હિંડોળો બેસાર્યા હરિ, પછી અતિ હેતે પૂજા કરી ।
પછી જમાડ્યા જીવન પ્રાણ, જમાડ્યા સંત સર્વે સુજાણ ॥૩૯॥
દેઈ દર્શન ચાલ્યા દયાળ, સંગે શોભે છે મુનિ મરાળ ।
દિન બીજે ગયા બીજે ગામ, વસે ભક્ત વળોટવું નામ ॥૪૦॥
તિયાં દાસને દર્શન દીધાં, કાપી કલ્મષ કલ્યાણ કીધાં ।
જમી જન જીવન પધાર્યા, દાસને મન મોદ વધાર્યા ॥૪૧॥
એમ કરે છે લીળા અપાર, કોણ જન પામે તેનો પાર ।
માટે સંક્ષેપે કહી સંભળાવી, મારા જાણ્યામાં જેટલી આવી ॥૪૨॥
એવી લીળા કરી અવિનાશે, આસોવદીને દિન અમાસે ।
તેદિ કરી લીલા વરતાલે, સુખદાયક સુંદરવર વાલે ॥૪૩॥

ઇતિ શ્રીમદેકાન્તિકધર્મ પ્રવર્તક શ્રીસહજાનંદસ્વામિ શિષ્ય નિષ્કુળા-નંદમુનિ વિરચિતે ભક્તચિંતામણિ મધ્યે નારાયણચરિત્રે વરતાલમાં પધાર્યા ને ફુલે વધાવ્યા એ નામે ઓગણાસિતેરમું પ્રકરણમ્ ॥૬૯॥